

**סְפוּרִים לְשַׁבַּת
לאורו שָׁל**

**הָרַב מְרַדְכֵי אֵלֶיהוּ זְצוּק"ל
עַל פִּי 'מְסֵלַת יִשְׂרָאֵל'**

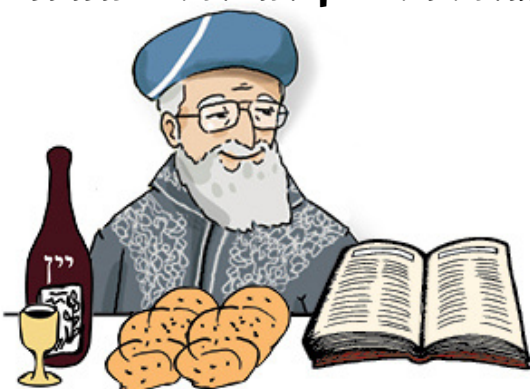
חסידות - ציפייה לגאולה

סיפר הרב אריאל לוי מחברון: הרב זצ"ל ציפה לישועה בכל מאודו. הרב חינוך אותנו בהנהגתו הנעימה, להיות דרוכים לגאולה. בשיעורים שלפני חג הפסח, כשהיה הרב מדבר על קורבן פסח, היה אומר: "יש הלכות של קורבן פסח ואנו מחכים ומצפים לביאת הגואל ולזכות להקריב קורבן פסח. אם חלילה עד אז לא יבוא המשיח, אז ההלכות הן כאלה וכאלה".

בשיעוריו לפני התעניות בימי בין המצרים, היה אומר: "ביום פלוני יחול תשעה באב, אנחנו מקווים שעד אז יבוא המשיח. אם עד אז, חלילה, לא יבוא המשיח, אז ההלכות הן כאלה וכאלה".

הרב בציפייתו הגדולה נסך בנו הרגשה חזקה שהנה הנה משיח בא. גם בשיחתו הידועה עם האדמו"ר מחב"ד ע"ה דיברו יחד בהשתוקקות על התקווה לגאולה שלמה. לצערנו עוד לא נגאלנו גאולה שלמה, והתקיימו בנו דברי הנביא "ואבדה חכמת חכמיו ובינת נבוניו תסתתר", אין לנו אלא לאחוז בדברי קדשו כמה שיותר. עלינו לשמוע שוב ושוב את הקלטות שיעוריו ודרשותיו, להתרפק על גודל הקדושה שנשזרה במילותיו. כדאי לחזור על כל מילה שיצאה מפי קדשו ולעשות את הנהגותיו ודיבוריו עטרה לראשינו. נסיים כפי שהיה רגיל מורנו ורבנו לסיים את שיעוריו בתפילה שיתקיים בנו הפסוק "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון", ונזכה לביאת הגואל ולבניין אריאל במהרה בימינו אמן.

חסידות - יישוב טוב

סיפר הרב שאול דימרי: כולם ידעו על אהבתו הגדולה של הרב זצ"ל לתורה ולמצוות ולכל דבר שבקדושה. ידענו כמה הייתה גדולה אהבתו לכל יהודי מישראל, ידענו כמה הוא העריך את חיילי צה"ל ואת המתיישבים, אבל אינה דומה ראייה לשמיעה. פעם נסעתי עם הרב בצפון הארץ, ובדרכנו עברנו בכמה כפרים ערביים כמו טורעאן וראיתי שבכל היישובים הללו אין יהודים מבניה של ארץ ישראל. לפתע ראינו יישוב בבנייה, ולפי הסדר וסגנון הבנייה היה ניכר שמדובר ביישוב יהודי חדש. הרב ביקש לעצור את הרכב ושאל אותי מה היישוב הזה. אמרתי לו שממשלת ישראל החליטה בעבר לייחד את הגליל ולהקים יישובים קטנים במקומות אסטרטגיים שנקראו "מצפים", בשנועדו לשמור על אדמות הגליל למען עם ישראל כדי שלא ישתלטו עליהם ערבים. הצבעתי על הכלים הכבדים שפרצו שם את הדרך ועל הקרוואנים שמוצבים שם ואמרתי לו: "כאן מוקם מצפה הושעיה, כנראה על שם רבי הושעיה שישב ביישוב ציפורי שנמצא בסמוך לכאן".

חסידות - יישוב טוב - המשך

הפנים של הרב אליהו הוארו מאוד, וניכר בו שהוא שמח שמחה גדולה. הרב יצא מהרכב, והתחיל לדבר על חשיבות הבניין והיישוב של ארץ ישראל. הוא הזכיר את נבואת ירמיהו "עוד אֶבְנֶה וְנִבְנֶית בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל" (ירמיהו ל"א). הזכיר את הנבואה בספר יחזקאל לפיה כל בית שנבנה בארץ ישראל הוא סימן לטהרתם של ישראל המתחזקת. "בְּיוֹם טְהָרֵי אֶתְכֶם מִכָּל עֲוֹנוֹתֵיכֶם וְהוֹשַׁבְתִּי אֶת הָעָרִים וְנִבְנוּ הַחֲרָבוֹת" (יחזקאל ל"ו, לג).

הרב כל כך שמח עד שהוא ביקש את הגלימה שלו, לבש אותה והתחיל לשיר את המילים מתפילת ההלל "אנא ה' הושיעא נא", מן הסתם בגלל שם היישוב. האמת היא שקצת התביישתי בעצמי שאני לא שמח שמחה כל כך גדולה בכל פעם שאני עובר כאן ורואה את בניין הארץ. התרגלנו ואיננו שמים לב לגודל המעשה שנעשה על ידינו יום יום. טוב שנסעתי עם הרב אליהו שהראה לנו כי כל יישוב הוא גילוי שכינה ושמחה ענקית של ממש.

כריכה אחורית - לבנות על תלמידה

הצוות החינוכי באולפנת עפרה החליט לסלק נערה לביתה, ואני אמרתי שאני לא עושה כך בלי להתייעץ עם הרב אליהו זצ"ל. הלכתי אל הרב, והרב שאל אותי האם התפללתי על התלמידה הזאת. השבתי לו שכן. כאשר הרב שאל האם בכיתי עליה, הייתי נבון והשבתי שלא.

בעקבות דברי הרב הבנתי שאם לא בכיתי עליה אני לא יכול להוציא אותה מהאולפנא. כשחזרתי מהרב קראתי לנערה, שציפתה שאבשר לה שאני מסלק אותה מהאולפנא. אבל בעקבות דברי הרב אמרתי לה שאני לא מסלק אותה, אני מאמין בה.

כעבור שנתיים הבחורה התחתנה והזמינה אותי לחתונתה. זכרתי את התלמידה של אז, שלא הקפידה על כללי הצניעות, וציפיתי שכך גם תהיה החתונה. אבל כשהגעתי למקום אורו עיני. גיליתי שהיא מתחתנת עם בחור טוב משיבת מרכז הרב, בחור רציני שעמלו בתורה. הבנתי שעברה מהפך.

כשהגיע תור הברכות היא ביקשה ממני לעלות. לפני שהתחלתי לברך היא לקחה את המיקרופון ואמרה שהזמינה אותי לברך בחופה מכיוון שברצונה להודות לי על שהאמנתי בה בשעה שהיא לא האמינה בעצמה. שמעתי את הדברים וחשבתי שמתאים לומר אותם על הרב אליהו זצ"ל, לא עלי. שכן אם לא הוא, הכול היה עלול להתגלגל אחרת.

חסידות - ברכה פרטית

סיפורה מינה נחמני: בעשרת ימי תשובה, שנתיים או שלוש לפני שהרב זצ"ל נפטר, הוא הגיע למערת המכפלה לסליחות ביחד עם אלפי אנשים שגדשו את המערה וצבאו עליה מבחוץ. היה זה מנהגו של הרב להגיע מידי שנה בעשרת ימי תשובה לסליחות עם האבות והאימהות הקדושים.

הייתי בעזרת נשים ורציתי לקבל ברכה מהרב זצוק"ל. ביקשתי מהעוזר הנאמן שלו, הרב יהודה מוצפי זצ"ל, והוא הראה לי את המקום שמשם הרב צריך לצאת ואמר לי איפה לעמוד וכך אזכה והרב יברך אותי. כמוני עמדו עוד הרבה נשים שרצו לקבל ברכה, והן עמדו באותו מקום שהרב עבר בו ליד עזרת הנשים וחסמו לי את האפשרות לראות את הרב.

כשהרב הגיע חשבתי שהפסדתי את הזכות לקבל בממנו רכה אישית, אבל הרב הרגיש התקרב וביקש להרחיב את המעגל כדי שכולם יוכלו לקבל ברכה. העוזרים שלו חזרו על הבקשה הזאת כמה פעמים עד שכולם זזו, ורק לאחר שהמעגל התרחב וכולם יכלו לראות את הרב, הוא החל לברך.

הרגשתי שהוא מברך אותי אישית, ואני בטוחה שכל אחת הרגישה כך. גם נוסח הברכה התאים למה שהייתי צריכה באותה שעה וזה היה מדהים.

יהדות בוערת ברמת-אביב

מספר הרב אליעזר וילישנסקי מחב"ד: בשנת תש"ס הייתי שליח ברמת-אביב, בתקופת שיא המלחמות נגד הישיבה במקום. היינו עומדים ביום שישי בדוכן תפילין, מולנו היו דוכנים נוספים, ואנשים שהתנגדו לנו זרקו למקום בשר "אחר" ועוד מרעין בישין. היה לנו קשה מאוד עם ההתנגדות של מי שעדיין לא שומרים מצוות, אבל דומה שהקושי היותר גדול היה כשהתחילו להגיע אלינו אנשים דתיים בטענה שאנחנו עושים בלגאן וצרות ומבאישים את ריחם בעיני התושבים. לכאורה היה חשוב להם יותר להיראות יפה כלפי הציבור הכללי מאשר לעמוד על עקרונותיהם. באותה תקופה היו במקום בתי-הכנסת "היכל חיים" ו"נווה קודש", שם היו פרופ' שאקי והרב בר-שלום, וכן בית-הכנסת שבו התפלל הרב זוננפלד עליו השלום. כאשר נוכחנו שההתקפות לא פוסקות, ואנשים בקרבנו החלו להיחלש מהן, החלטנו שצריך להביא מישהו בעל שיעור קומה שירומם את רוחו של הקהל הדתי שהדת חשובה לו. ואם אומרים רב בעל שיעור קומה שיבוא לרומם – אומרים הרב זצ"ל. פנינו אפוא ללשכתו של הרב, ולשמחתנו קיבלנו תשובה חיובית. כאשר הרב הגיע למקום, בית המדרש היה מלא מפה לפה.

יהדות בוערת ברמת-אביב-המשך

אבל לא רק אנחנו חיכינו לרב. כאשר הרב הגיע למקום, חיכה לו בפתח בית המדרש סטודנט, שהחל לנאץ ולגדף את הרב. הוא כעס כל כך, עד שיצא לו קצף מהפה. בצעקותיו הוא דיבר סרה על הרב עובדיה זצ"ל, כי חשב שמדובר בו. אמרו לו שזה לא הרב עובדיה, אז הוא החל לקלל את הרב בקשי דורון שליט"א... בתגובה אמר הרב: "שמעתי, אבל לא תיארתי לעצמי עד כמה".

השנאה הייתה גדולה כל כך, עד שכאשר לפתוח את המעלית כדי שהרב יעלה בה לבית המדרש, לא אפשרו לנו לעשות זאת. בסופו של דבר היה זה שומר שעמד במקום, אדם פשוט, שהכניס את הרב למעלית.

תקריות אלה לא שינו את העובדה שבלטה לעין כל – הרב היה במצב-רוח מרומם מאוד. עד כדי כך מרומם, שאבי שיחיה, שהכיר את הרב היטב ושמע אותו הרבה, אמר לי אחר כך שפרט לפעם אחת, הוא לא זוכר את הרב במצב-רוח כה מרומם. זה היה מחשמל ממש. הרב לא דיבר אל הקהל, הוא דיבר עם הקהל. אנשים אמרו לו בכאב: "המקום פה שונא תורה ומצוות", אבל הרב לא התרשם. הוא פנה אלינו בחיוך ואמר: "רמת-אביב הוא מקום הכי ער לתורה ומצוות. אין מקום יותר ער ממנו". כמובן שהמשפט הזה הקפיץ מיד את הנוכחים, ששאלו אותו איך אפשר לומר כזה דבר, והוא שאל: "תארו לעצמכם, כי בשבת ברמת-אביב יעמוד חרדי ויצעק לכל מי שנוסע ברכב: "שאבס". מה יקרה?" כולם נחרדו ואמרו: "זה יהיה אסון".

היהדות בוערת ברמת-אביב-המשך

האנשים יכעסו ואולי יעשו משהו קשה". אחר כך הוא שאל: "אם יעמוד מישהו במנהטן ויצעק "שבת" מה יקרה?" אמרו לו: "זה לא יזיז לאף אחד". אפילו אם מישהו יעמוד בנתיבי איילון בשבת ויצעק "שאבס". אנשים לא יתייחסו אליו. המשיך הרב ושאל: "ואם מישהו יעמוד ברמת-אביב ביום רביעי ויצעק: "יום רביעי", מה יקרה?" ענינו לו שאף אחד לא יכעס, אולי יגידו לו שהוא משוגע.

הרב כנראה קיבל את התשובות שהוא כיוון אליהן ואמר: "זה אומר שבמקום הזה הלב היהודי כל כך ער, אנשים מתייחסים. אתם חושבים שהיהדות פה מתה? היא ערה, היא בוערת, רק תדעו לבנות אותה נכון".

הפגישה הזאת שינתה לי את הראש. המלחמות שהיו ברמת-אביב גרמו לי לריחוק ולראייה שלילית על התושבים, והשיחה של הרב החזירה אותנו לשיחות של הרבי מחב"ד שתמיד אמר לנו כי היהודים הם נשמות קדושות, וכך צריך להסתכל עליהם כל הזמן, גם על אלו שנראים הכי רחוקים. מאותו יום הראייה שלי על האנשים השתנתה לטובה. הארנו

יותר פנים וחשבנו עליהם יותר טוב, וכך גם דיברנו אליהם. יחס גורר יחס, וגם הם התחילו

להאיר לנו פנים ולהעריך אותנו ולחשוב

עלינו טוב, וכל הפעילות שלנו השתנתה לגמרי

בעקבות אותו מפגש עם מרן הרב אליהו זצוק"ל.

מנות של רפואה

סיפרה לבנה צבאן: בתקופה מסוימת בתי שתחיה הייתה מתעלפת מדי פעם ללא סיבה ואושפזה בבית-החולים לבדיקות מקיפות שלא העלו דבר. המצב הגיע לידי כך שבמשך שנה שלמה היא לא יכלה לצאת ללימודים או לכל מקום אחר ללא ליווי. הציעו לי לקחת אותה לרב זצ"ל, ואני החלטתי שאביא אותה לשם ביום הפורים.

הגענו לבית הרב מוקדם מאוד בבוקר וגילינו שאנחנו ראשונים. המבוכה שלי הייתה גדולה, שכן לא התכוונתי להתבלט, אבל הרבנית קיבלה אותנו בשמחה ובמאור פנים. סיפרתי לה על הבעיה של בתי, והיא מיד ניגשה לרב וסיפרה לו את הדברים. להפתעתי, הרב ביקש שנישאר בביתם ונשמח יחד אתם.

בינתיים החלו להגיע אנשים עם משלוחים, והרבנית מצדה חילקה לכל הבאים משלוחים מבית הרב. היא ביקשה מאתנו להצטרף לחלוקת משלוחי המנות, וכך מצאנו את עצמנו עסוקות בשמחה של מצווה. הרב ברך את בתי, ומאז היא הפסיקה להתעלף וחזרה לעצמה. זה היה מדהים, כי זה קרה בבת אחת. ההתעלפויות שלה פסקו כאילו מעולם לא סבלה מהבעיה הזאת. יהי זכרו ברוך.

שמו עצמם כמי שעומד בפתח הדלת

במסילת ישרים (פרק יט) כותב הרמח"ל כי חסידות היא לעשות חסד עם אחרים: וְהָיָה גְמִילוֹת חֲסָדִים הוּא עֶקֶר גְּדוֹל לְחֲסִיד, פִּי חֲסִידוֹת עֲצָמוּ נִגְזַר מִחֶסֶד, וְאָמְרוּ ז"ל (אבות א), "עַל שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד, וְאֶחָד מֵהֶם - גְּמִילוֹת חֲסָדִים". וְכֵן מְנוּהוּ ז"ל עִם הַדְּבָרִים שְׂאוּכַל פְּרוֹתֵיהֶן בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהִקְרָן קִיַּמַּת לוֹ לְעוֹלָם הַבָּא, וְאָמְרוּ עוֹד (סוטה יד), "דַּרְשׁ ר' שְׁמֵלָאִי, תוֹרָה - תְּחַלְתָּה גְּמִילוֹת חֲסָדִים, וְסוּפָה גְּמִילוֹת חֲסָדִים", וְאָמְרוּ עוֹד (ראה יבמות עט), "דַּרְשׁ רַבָּא, כָּל מִי שֵׁישׁ בּוֹ שְׁלֹשׁ מִדּוֹת הַלְלוּ, בִּידוּעַ שֶׁהוּא מִזְרַעוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ, רַחֲמָן וּבִישׁוֹן וְגוֹמֵל חֲסָדִים", וְאָמְרוּ (סוכה מט), "אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, גְּדוֹלָה גְּמִילוֹת חֲסָדִים יוֹתֵר מִן הַצְּדָקָה, שְׁנֵאמַר "זָרְעוּ לָכֶם לְצַדִּיקָה וְקִצְרוּ לְפִי חֶסֶד". וְאָמְרוּ עוֹד (שם), "בְּשְׁלֹשָׁה דְבָרִים גְּדוֹלָה גְּמִילוֹת חֲסָדִים מִן הַצְּדָקָה, שֶׁהַצְּדָקָה בְּמִמוֹנוֹ, וְגְּמִילוֹת חֲסָדִים בְּגוּפוֹ. צְדָקָה לְעַנְיִים, וְגְּמִילוֹת חֲסָדִים לְעַנְיִים וְלַעֲשִׂירִים. צְדָקָה לַחַיִּים, וְגְּמִילוֹת חֲסָדִים בֵּין לַחַיִּים בֵּין לַמֵּתִים.

סיפרה טובה מקריית משה: הבית הפתוח שהיה לרב זצ"ל ולרבנית שתחיה היה מעורר השתאות. בכל שעה ובכל זמן התקבלו המתדפקים על דלתם במאור פנים מיוחד.

אמי ז"ל לקתה באופן פתאומי בדלקת קרום המוח. כשקיבלתי את ההודעה מיד התקשרתי לרב זצ"ל והוא הורה לי שמישהו ייסע מיד לכותל ויאמר את כל ספר התהילים. היא הייתה

מאושפזת בטיפול נמרץ במשך מספר שבועות.

בתקופה הזאת, בכל פעם שהתקשרתי לבית הרב, הרבנית ענתה לטלפון ואמרה לי לבוא לביתם

ב-07:50 בבוקר לפני שהרב מקבל קהל.

שמו עצמם כמי שעומד בפתח הדלת

בדחילו ורחימו דפקתי על הדלת והרב פתח לי. ידעתי שזה על חשבון זמן ארוחת הבוקר שלו אבל הוא התיישב בנחת, כאילו יש לו את כל הזמן שבעולם, שמע על המצב מפי, הנחה אותי כיצד לעשות לה כפרות על כסף, וכמובן גם בירך. אמי ב"ה החלימה ולאחר שלושה שבועות, כאשר יצאה מטיפול נמרץ, אמר לנו הרופא שזהו נס רפואי. היא האריכה ימים עוד כ-14 שנים מאז.

לאחר שנים, בני שגר אז בגוש קטיף, נעצר על לא עוול בכפו ונכלא בהאשמת שווא. הוא שוחרר לשבת בהתחייבות לחזור למעצר לאחריה. במוצאי שבת מיד התקשרתי לרב. הרבנית ביקשה שנבוא לביתם בהקדם כי הרב צריך לצאת.

הרב ישב עם בני בנחת וניסה להתקשר בעצמו לגורמים בבית המשפט שיכולים לעזור. במקביל, ישבה הרבנית עם כלתי ואיתי, וכדי להרגיע אותנו סיפרה לנו סיפורי עצורים שהסתיימו בכי טוב. למחרת הגענו לבית המשפט והוא שוחרר למעצר בית בגוש קטיף, עד שכבר לא היה בית...

חברה שלי, שבעלה קיבל אירוע לבבי והיה מחוסר הכרה, הגיעה אל הרב זצ"ל. הרב אמר לה שהיא יכולה להתקשר אליו בכל שעה, ואכן הרבנית העידה שראתה אותו בשלוש לפנות בוקר מזיע בתפילה בעבור אותו אדם כדי לבטל את הגזירה. לצערי אותו אדם נפטר, ולרב היה צער רב מזה. במהלך השבעה על הרב זצ"ל, שאלתי את

הרבנית שתחיה איך תמיד אפשר היה לפנות ולקבל מענה בביתם. תשובתה הייתה: "תמיד שמנו את עצמנו במקום מי שעומד בפתח הדלת".

מזמור לתודה

לפני כ-15 שנים הגעתי לרב זצ"ל וסיפרתי לו שבמקצועי אני קבלן, אבל אין לי עבודה בתחום. כל כמה שאני מחפש אני מרגיש שהכול סגור לי. גם אם אני מקבל עבודה, אני מקבל אחר כך הודעת ביטול. כתבתי את שמי ואת הבעיה שלי על פתק, הבאתי לרב, הרב לקח את הפתק, הסתכל ולא השיב. לא התייאשתי, באתי אליו פעם נוספת ושוב הרב לקח את הפתק, קרא, החזיר לי ולא ענה. לא אמרתי דבר וכך באתי אל הרב עוד פעמיים. בפעם האחרונה סיפרתי לו שוב את העניין ומסרתי בידו פתק, הרב קרא בו וכאילו גזר עלי ואמר: "בעזרת ה'".

משתי המילים הללו הבנתי שכעת נפתחו שערי השמים, המניעות הוסרו והתפילות התקבלו וכך באמת קרה. לא הצטרכתי להמתין זמן רב, כבר למחרת קיבלתי עבודה במקצוע שלי, בקלות ועם שכר נאה.

ידעתי לא לייחס את זה למקרה, ועל כן הגעתי אל הרב ובישרתי לו שקיבלתי עבודה ואני מבקש להודות לו. אמר לי הרב והביט כלפי מעלה: "תודה לו, לא לי".

